

La Comédiathèque

Et uskyldigt lille mord

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

**Denne tekst stilles gratis til rådighed for læsning.
Dog skal der anmodes om tilladelse fra forfatteren inden enhver offentlig
opførelse, uanset om det er i professionelt eller amatørregi. For at kontakte
Jean-Pierre Martinez og anmode om tilladelse til at opføre et af hans værker:**
<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Et uskyldigt lille mord

Jean-Pierre Martinez

Ufrivillig utroskab kan let føre til uagtsomt manddrab, men at slippe af med beviserne er en helt anden sag...

Medvirkende:

Allan

Eva

Emma

Dette skuespil kan tilpasses til 2 mænd og 1 kvinde ved at bytte om på karakterernes køn.

© La Comédiathèque

Akt 1

En bohimestue, lidt uordentlig. En mobiltelefon, der ligger på gulvet, ringer i det tomme rum. Allan kommer ind, synligt optaget. Hans hænder er dækket af blod. Han kigger på telefonen, men tager den ikke.

Allan – Åh nej ...

Mobiltelefonen holder op med at ringe. Allan tager et lommetørklæde, samler forsigtigt mobiltelefonen op og lægger den i lommen. Han prøver hurtigt at rydde lidt op i rummet. Han samler en blodpletet skjorte op fra gulvet og undersøger den forfærdet.

Allan – Åh nej, det sker bare ikke, det her...

Dørklokken ringer. Han propper skjorten ind under en sofahynde. Dørklokken ringer igen.

Allan – Jeg kommer!

Han forsvinder ud af syne for at åbne døren og kommer tilbage bag sin kone, Eva.

Eva – Undskyld, jeg glemte min nøgle igen. Ingenting går rigtigt for mig i dag. Jeg blev tildelt en retshjælpssag, en kvinde anklaget for mord. Du vil elske det. En gør-det-selv-entusiast, der skar sin mand i tre stykker med en stiksav. Og ved du hvad så ... *(Hun stopper, da hun bemærker, at Allan ikke lytter.)* Er du sikker på, at du er okay? Spekulerer du stadig på et emne til dit nye skuespil?

Allan – Det gør jeg faktisk, men det er ikke det, der er problemet...

Eva – Nu skræmmer du mig. Hvad er der galt? Du siger ikke, at din mor kommer til middag?

Allan – Nej, nej, bare rolig...

Han sætter sig i sofaen.

Eva – Pyh, så kan det ikke være så slemt. Apropos aftensmad, hvad vil du have? Jeg har ikke rigtig lyst til at lave mad... Vi kunne bestille sushi og spise, mens vi ser fjernsyn?

Allan – Ja... Øh, nej... Jeg er faktisk ikke rigtig i humør til det.

Eva – Jeg var ikke klar over, at man skulle være i humør til at spise et par tunruller... *(Hun sætter sig ved siden af ham i sofaen og kysser ham.)* Det er ikke fordi, jeg beder dig om at kneppe mig sanseløs, lige med det samme, her på tæppet. *(Ser hans manglende nærvær.)* Nå, sikken entusiasme... Nu bestiller jeg først to middagsmenuer. Med sushi er der i det mindste ingen risiko for, at maden bliver kold...

Allan – I modsætning til lig...

Eva er synligt overrasket, da hun hører det morbide svar.

Eva – Okay... Du kan fortælle mig alt om dine problemer, mens vi venter på leveringen, så skal jeg gøre mit bedste for at få dit humør op... *(Hun tager sin mobil og ringer til restauranten.)* Sød eller stærk? Sauce til din sushi! Vil du have sød eller stærk sauce?

Allan – Ja...

Han rejser sig fra sofaen og går rundt i rummet.

Eva – En af hver, som vi plejer... *(Til personen i telefonen)* To californiske menuer. Ja tak, til udbringning. Kastanje Allé 27... Ja, vi tager én sød og én stærk. Meget fint, tak... *(Hun lægger sin mobil væk.)* En halv time... Kom, sæt dig ved siden af mig. Jeg skal nok gøre det hele bedre... *(Hun flytter en pude for at give plads til ham og ser en del af den blodplettede skjorte stikke ud. Hun trækker skjorten ud.)* Hvad fanden er det her? Hvad er der sket? *(Hun bemærker blodet på hans hænder)* Er du kommet til skade?

Allan – Nej... Det er ikke min skjorte, og det er heller ikke mit blod...

Eva – Hvis blod er det så?

Allan – Eva, ... jeg tror, jeg måske har dræbt en...

Eva (vantro) – Tror du, at du...? Hvad taler du om?

Allan – Nej... Jeg tror ikke... Jeg er sikker på, at jeg har...

Eva – Allan, det giver ingen mening. Folk går ikke rundt og dræber andre mennesker. Se på mig for eksempel. Jeg har da tit ønsket at tage livet af din mor, men jeg har aldrig gjort det. Og ved du hvorfor? ... Fordi jeg ikke er en morder, derfor! Jeg handler ikke impulsivt. Jeg tænker tingene igennem, afvejer fordele og ulemper. Og jeg konkluderer, at alt taget i betragtning, så ville tyve år i fængsel være for høj en pris at betale for den korte fornøjelse ved at kvæle din mor.

Allan – Mænd tænker ikke så langt.

Eva – Hør her, Allan, jeg arbejder med kriminelle hele dagen i retten, og tro mig, du har slet ikke en morders profil...

Allan – Det var også det, jeg troede... Indtil tidligere i dag.

Eva – Ah, det er ideen til dit nye skuespil!

Allan – Hvad?

Eva – Historien om en kvinde, der kommer hjem fra arbejde, og hendes mand fortæller hende, at han har dræbt hendes elsker? Og nu vil du vide, hvad jeg synes om din idé, ikke? Er det det?

Allan – For helvede, Eva, jeg har dræbt en, skal jeg stave det for dig?

Eva – Du bliver ved med at sige det, men du kan ikke bare kalde dig selv en morder... Du aner ikke, hvor mange mennesker der tilstår forbrydelser, de ikke har begået. Så sent som i sidste uge forsvarede jeg en drengespejder, der var anklaget for at have myrdet en præst. Du vil ikke tro det, men et halvt dusin andre spejdere påstod, at de også havde gjort det... Jeg måtte kæmpe med de andre advokater for at overbevise dommeren om, at min klient var den skyldige.

Allan – Men hvordan gjorde du det?

Eva – Det var nemt... Min klient var den eneste, der vidste, hvilket træ liget var begravet under. ... Og ... Hvor er dit lig?

Allan – Derude, i køkkenet.

Eva ser pludselig ud til at forstå situationens alvor.

Eva – I køkkenet? Du mener det ikke alvorligt...

Allan – Du kan jo kigge efter.

Eva kigger i retning af køkkenet, tøver, men går ikke.

Eva – Hvad skete der? Nej, pyt ... Hvem er det?

Allan – Det er... Patrick.

Eva – Patrick?

Allan – Ja, Patrick.

Eva – Åh nej... Ikke ham ...

Allan – Håbede du på, det var en anden?

Eva – Åh Gud, Allan... Sig, det ikke er sandt...

Allan – Der er ikke noget, jeg hellere ville... Desværre...

Eva – Det er en joke, ikke?

Allan – Det er hans skjorte, du står med. Se... Det er hans initialer på manchetknapperne.

Eva ser forfærdet på manchetknapperne.

Eva – PS...

Allan – Patrick Schmidt. Han er også den eneste, vi kender, der bruger manchetknapper andet end på sin bryllupsdag.

Eva – Men Allan... Hvorfor?

Allan – Det var et uheld...

Eva – Et uheld? Mener du... ligesom et uheld i hjemmet?

Allan – Noget i den stil, ja...

Eva – Jeg har det! Du var ved at klippe hækken i haven, og du så ikke, han stod og tisede i buskene, og så skar du hans... halspulsåre over? Hvis det er noget i den stil, er der ingen grund til at bekymre sig. Bare rolig, det vil ikke blive betragtet som en forbrydelse. Med en god advokat...

Allan (*afbryder*) – Nej, det skete ikke præcis sådan...

Eva – Men hvordan skete det så?

Allan – Det var mere som... manddrab.

Eva – Hvad mener du?

Allan – Vi havde en... diskussion.

Eva – En diskussion? Mener du et skænderi?

Allan – Ja, selvfølgelig... Et skænderi ... om du vil.

Eva – Det må trods alt have været et voldsomt skænderi ...?

Allan – Voldsomt nok til, at jeg dræbte ham i hvert fald. Men hey! Jeg føler, at jeg allerede er under forhør.

Eva – Undskyld... Ren vane, det er vist en arbejdsskade...

Allan – Under alle omstændigheder så dræbte jeg ham.

Eva er knust.

Eva – Og det er alt sammen min skyld... Altså, indirekte, men alligevel...

Allan – Hvordan er det din skyld?

Eva – Jeg lader dig ikke i stikken, Allan. Et jalousidrab, det er altid et godt argument.

Allan – Et jalousidrab? Tror du, at... Patrick og jeg?

Eva – Du dræbte ham, fordi jeg gik i seng med ham, ikke også?

Allan (*overrasket*) – Gik du i seng med Patrick?

Et øjeblik tøven.

Eva – Er det ikke derfor, du dræbte ham?

Allan (*ophidset*) – Jeg vidste ikke, du gik i seng med ham!

Eva – Åh, det er også længe siden...

Allan – Hvor længe siden?

Eva – Jeg kan ikke engang huske det... Måske seks måneder... plus - minus...

Allan – Det kalder du længe siden...

Eva – Det var... et uheld.

Allan – Jamen selvfølgelig... endnu et uheld i hjemmet?

Eva – Det var ikke engang en affære, Allan... Det var kun én gang. Jeg var ikke engang forelsket i ham...

Allan (*sarkastisk*) – Åh godt, jeg har det allerede meget bedre... Nu hvor jeg ved, at min kone går i seng med mænd, hun ikke elsker.

Eva – Ikke mænd! Kun Patrick, jeg sværger. Det var en misforståelse! Jeg mener, Patrick! Seriøst, kan du se mig med Patrick!

Allan – Hold da lige op, glem ikke, at han er min bedste ven.

Eva – Glem ikke, at du slog ham ihjel...

Allan – Så hvordan skete det så?

Eva – Det var... en misforståelse.

Allan – Jeg forstår... En slags utilsigtet utroskab...

Eva – Præcis!

Allan – Jeg har aldrig hørt en mere tåbelig undskyldning. Er det din juridiske forsvarsstrategi?

Eva – Vent nu lige, lad os hver især holde os til vores roller. Du har begået en forbrydelse, ikke mig. Så nu er det dig, der skal forholde dig til politiet.

Allan – Fordi du har tænkt dig at ringe til politiet?

Eva – Hvad foreslår du, vi gør?

Allan – Jeg havde tænkt mig at ringe til politiet. Indtil nu. Men nu hvor jeg ved, at Patrick er din elsker ... så vil ingen tro på teorien om uagtsomt manddrab!

Eva – Så det er min skyld? Og hold så op med at kalde ham min elsker. Vi har kun været i seng sammen én gang!

Allan – Det betyder ikke noget, det vil stadig ligne hævn. Planlagt endda.

Eva – Vi fortæller dem det, som det er...

Allan – Hvad med din “utilsigtede utroskab”?

Eva – Hey! I det mindste dræbte jeg ikke nogen!

Et øjeblik.

Allan – Så hvad gør vi?

Eva – Hvad mener du med vi?

Allan – Jeg troede, vi var sammen om det her? Du bedrager mig med min bedste ven, og efter jeg har dræbt ham, så vasker du bare dine hænder...?

Eva – Men du vidste jo ikke, at jeg gik i seng med ham, da du dræbte ham!

Allan – Lad os nu ikke hænge os i detaljer.

Eva – Hvorfor dræbte du ham egentlig?

Allan – Det er virkelig dumt.

Eva – Jeg lytter...

Allan – Han sagde, at han ikke kunne fordrage mit sidste skuespil.

Eva – Dit sidste skuespil ... “Flykatastrofen”?

Allan – Okay, måske var det ikke mit bedste.

Eva – Det faldt til jorden.

Allan (*sarkastisk*) – Meget venligt af dig at minde mig om det...

Eva – Jeg sagde jo, at det skulle have haft en anden titel... Dræbte du ham bare for det? Fordi han fortalte dig, at han ikke kunne lide et skuespil, som alle syntes var elendigt?

Allan – Jeg tror, det genoplivede den rivalisering, vi udviklede for flere år siden. Vi har altid konkurreret mod hinanden, Patrick og jeg. Om alt, inklusive piger. Jeg kan huske engang i gymnasiet...

Eva – Godt, og hvad skete der så?

Allan – Vi ... kom i håndgemæng. Han gled og slog hovedet på et hjørne af bordet.

Eva – Når man ser mængden af blod på hans skjorte, vil man nærmere tro, at der var tale om knivstik.

Allan – Blodet fossede ud af hver åbning. Øjne, næse, ører. Han fik kramper i mindst 15 minutter. Og så ... ingenting.

Eva – Og du syntes ikke, du skulle ringe 112?

Allan – Du ved, hvordan det er. Jeg siger 15 minutter, men måske var det bare et par minutter eller endda et par sekunder, hvem ved. Jeg gik i panik. Jeg frøs. Jeg forstod ikke, hvad der skete. Da jeg besluttede mig for at ringe efter hjælp, var det allerede for sent... (*Dørklokken ringer. Allan ser bekymret ud.*) Tror du, det er dem nu?

Eva – Hvem? Ambulancen?

Allan – Politiet!

Eva – Vi har jo ikke ringet efter dem.

Allan – Men naboerne har måske hørt noget.

Eva – Åh vent, det må være Emma...

Allan – Emma? Patricks kone? Hvordan kan hun vide det allerede?

Eva – Hun ved ikke noget. Hun ringede til mig for en time siden. Jeg havde fuldstændig glemt det. Hun sagde, at hun ville tale med mig om noget vigtigt. Jeg sagde, hun bare kunne komme forbi...

Allan – Vi burde ikke lukke hende ind.

Eva – Det vil hun synes er mærkeligt, for jeg sagde, at jeg ville være hjemme.

Allan – Okay, du åbner døren. Jeg gemmer mig i køkkenet.

Eva – Vi burde fortælle hende det hele, synes du ikke? Få det overstået...

Allan – Fortælle hende hvad? At hendes mands lig ligger på køkkengulvet i en blodpøl? Tror du virkelig, det er den bedste måde at fortælle hende, at hun er enke?

Dørklokken ringer igen.

Eva – Okay, det tager nok ikke så lang tid, vi finder ud af det bagefter.

Allan – Bare sørg for, at hun ikke kommer ud i køkkenet.

Allan går ud for at gemme sig i køkkenet. Eva går hen til hoveddøren efter at have stukket skjorten tilbage under hynden.

Eva – Jeg kommer!

Eva vender tilbage med Emma.

Emma – Jeg er ked af, at jeg kigger forbi med så kort varsel. Patrick er ikke her, vel?

Eva – Patrick? Hvorfor i alverden skulle han... Nej, hvorfor?

Emma – Jeg syntes, jeg så hans cykel udenfor. Nå, pyt med det. Den ene cykel ligner den anden, ikke? ... Og Allan?

Eva – Ja, ja, han er her, men... han arbejder. På sit nye skuespil. Og du kender ham, når han skriver...

Emma – Jeg forstår... Især siden hans sidste skuespil var sådan en fiasko... Hvad var det nu det hed?

Eva – "Flykatastrofen".

Emma – Det er rigtigt, ja. Ikke underligt, at det faldt til jorden.

Eva – Det var da ikke det, du ville tale med mig om...

Emma – Jeg er virkelig ked af at forstyrre, men det er vigtigt.

Eva – Jamen selvfølgelig! Det er ikke spor til besvær, det er jo det, venner er til for... Vil du have noget at drikke?

Emma – Nej tak.

Eva – Godt... (*Emma ser overrasket på hende.*) Nej, jeg mener... Sid ned... (*Emma er lige ved at sætte sig i sofaen ved siden af puden, der skjuler skjorten.*) Øh..., hvorfor sætter du dig ikke derovre.

Eva peger på en skammel eller en lav sækkestol, der ser ubehagelig ud.

Emma (*sætter sig*) – Okay...

Eva – Det er bare det, at de her sofaer, du ved, hvordan de er... Det er nemt at falde i søvn. Jeg er lidt træt, og... jeg vil gerne være virkelig fuldt til stede for dig... (*Hun griber en plads, der ligner Emmas, og sætter sig.*) Så hvad er det, du ville fortælle mig, der er så vigtigt?

Emma – Jo... Du vil sikkert ikke tro det her... Jeg har lige fundet ud af, at Patrick har været mig utro.

Eva – Det siger du ikke? Og du vidste ikke noget?

Emma – Øh... nej. Hvorfor? Vidste du det?

Eva – Selvfølgelig ikke! ... Ved du hvem med?

Emma – Ikke rigtig.

Eva – Åh godt, det er godt...

Emma – Hvad mener du med godt?

Eva – Jeg mener bare, ... ville det ikke være værre, hvis du vidste, hvem det var?

Emma – Det ved jeg ikke...

Eva – Det betyder egentlig heller ikke noget, vel? Det, der betyder noget, er, at han er dig utro.

Emma – Du har ret. Men det ville være værre, hvis han var mig utro med én, jeg kender... Kan du forestille dig det? At du finder ud af, at din mand er dig utro med din bedste veninde?

Eva – Men hvad er det, du siger?

Emma – Nej, nej, bare rolig. Det kunne jeg da aldrig gøre mod dig.

Eva – Tak.

Emma – Nå, det er i hvert fald slut. Jeg vil skilles fra ham.

Eva – Vent lige lidt... Er det ikke lidt tidligt at træffe sådan en beslutning? Måske var det et uheld...

Emma – Et uheld? Hvad mener du? Tror du, folk sådan tilfældigt støder ind i hinanden. Fordi de har tankerne andre steder? ... Og bagefter tager fyren hjem og siger henkastet til sin kone: Åh, forresten, jeg må lige fortælle dig, jeg har haft et lille uheld, jeg stødte ind i nabokonen. Men bare rolig, det var helt ufrivilligt.

Eva – Stødte han ind i nabokonen?

Emma – Nej, det er bare noget jeg siger! Det er et eksempel... Er du sikker på, at du er okay? Denne her historie ser ud til at forstyrre **dig** mere end mig.

Eva – Jeg er bekymret for dig. Som par var I to så... Når vi sagde Patrick og Emma, var det...

Emma – Lige som at sige Allan og Eva.

Eva – Men nu hvor du fortæller mig, at I skal skilles...

Emma – Sådan kan det gå... Intet varer evigt.

Eva – Det er sandt, selv Adam og Eva kunne ikke få et lykkeligt liv til deres dages ende.

Emma – Nå, under alle omstændigheder kommer jeg aldrig til at sove under samme tag som den stodder igen.

Eva – Det forstår jeg selvfølgelig godt...

Emma – Og jeg kan regne med dig til min skilsmisse, ikke?

Eva – Er du sikker? ... Jeg er jo venner med jer begge, det kunne blive akavet.

Emma – Tager du gas på mig? Du er min ven! Patrick er mere Allans ven. Vi to var venner længe, før vi mødte dem!

Eva – Det er rigtigt...

Emma – De er nogle svin, hver og en af dem... Nå, ikke Allan selvfølgelig. Selvom de - ja, mellem os, så er de to alen af ét stykke...

Eva – Arh, nej nu overdriver du... Jeg forsikrer dig, at Allan ...

Emma – Men vent bare, når jeg giver Patrick skilsmissepapirerne, så vil han ikke vide, hvad der ramte ham. Du er god til at svinge kniven, ikke?

Eva – Undskyld?

Emma – Som advokat! Du kan give ham kniven, ikke? Det er i hvert fald det, man siger om dig.

Eva – Er det?

Emma – Det er Charlotte, der har fortalt mig det. Du ved, du fikse hendes skilsmisse. Kan du ikke huske det? Hun var gift med en tandlæge. Stor klinik i Hellerup. Tilsyneladende var tandlægearbejdet kun én af grundene til, at hans patienter åbnede munden..... Kort sagt, du sørgede for, han stod tilbage med ingenting.

Eva – Det er en overdrivelse... Og det er ikke det, advokater er til for, ved du... En skilsmisse er først og fremmest et livslangt partnerskabs fiasko. Advokater er til for at gøre separationen mindre smertefuld...

Emma – Vær nu ikke så beskeden. Jeg ved, du kan. Og jeg siger dig, jeg vil have, at du får Patrick til at bløde, til der ikke er mere i ham.

Allan vender tilbage iført et blodplettet forklæde.

Allan – Hej.

Emma – Jeg troede, du skrev på dit næste “succesfulde” skuespil?

Allan – Jeg har også gang i noget madlavning samtidig...

Emma – Nå nå...

Allan – Det er lidt sjovt, men at skrive og at lave mad har meget til fælles... Begge dele kræver gode ingredienser. En gennemprøvet opskrift. Lidt salt. Lidt krydderi. Og så lader du det simre...

Emma – Okay?... Jeg vidste ikke, at du også var sådan en gourmet... Hvad er så din specialitet?

Allan – Vildsvinepaté.

Eva – Hans berømte, hemmelige opskrift. Ingen må være i køkkenet, når han laver det.

Allan – Og dig, hvordan har du det?

Eva – Patrick er her ikke længere... Jeg mener, Emma... Hun er ikke længere sammen med Patrick...

Allan – Nåda?

Emma – Jeg har lige fundet ud af, at den satan er mig utro. Vidste du noget om det?

Allan – Mig? Selvfølgelig ikke! Hvorfor skulle jeg vide noget om det?

Emma – Venner kommer før kærester, tro mig, jeg ved godt, hvordan det er. Altid klar til at give en ven et alibi. Eller et gæsteværelse...

Allan – Jeg lover dig, Emma, sådan var det ikke ... Helt ærligt! Vi er venner. Hvordan kan du tro, at jeg...

Emma – Undskyld, jeg er helt ude af den ... Jeg ved ikke længere, hvad jeg siger.

Eva – Vil du blive her lidt, indtil du føler dig frisk nok til at tage hjem? Vi kan jo snakke igen i morgen, når vi er mere klare i hovedet. Hvad synes du?

Emma – Hjem? Jeg sagde jo, det er udelukket! Men jeg vil faktisk gerne bede om en tjeneste... Har I noget imod, at jeg sover her i nat?

Eva – Øh...

Emma – Jeg skal nok finde en anden løsning i morgen... Eller jeg tager hen og bliver hos min mor. Men i aften, lige nu... *(Hun begynder at hulke)* Jeg har brug for at føle mig støttet... Og I er mine eneste venner...

Eva – Ja, selvfølgelig ...

Emma – Jeg vidste, jeg kunne regne med jer... Jeg kan ikke klare at tale med min mor lige nu. Hun har aldrig kunnet fordrage Patrick. Hun har altid sagt, at han var en kvindebedårer. Desværre havde hun jo ret, selvfølgelig. Men jeg kan bare ikke holde ud, at hun prædiker for mig lige nu. Men med jer...

Eva – Selvfølgelig er vi her for dig. Er vi ikke, Allan?

Allan nikker.

Emma – I er rigtige venner. Det betyder så meget for mig...

Eva – Bare rolig... Det er ikke så slemt... Altså, jeg håber ikke, det er...

Allan – Okay, jeg lader jer piger være i fred, det vildsvinekød hakker ikke sig selv...

Eva ser ham gå, forfærdet.

Emma – Jeg sværger, hvis han stod lige dér foran mig, så tror jeg ikke, jeg kunne kontrollere mig selv... Jeg har mine egne fantasier om hakkekød lige nu. Det forbandede møgdyr.

Eva – Så så, sig ikke det...

Emma (*tørre sine tårer*) – Jeg er så ked af at skulle trække dig ind i det her.

Eva – Så så... Går det bedre?

Emma – Lidt... Jeg tror, jeg godt vil have noget at drikke nu...

Eva – Øh ja... Hvad vil du have?

Emma – Et glas postevand er fint. Nej, bliv endelig siddende, jeg henter det selv i køkkenet.

Eva – Nej!

Emma (*overrasket*) – Nå ja, jeg glemte... den hemmelige opskrift på vildsvinepaté.

Eva – Du har brug for noget stærkere, tro mig. ... Jeg tager en sammen med dig. Jeg har også brug for en drink.

Emma – Har du?

Eva tager en flaske og to glas ud af et skab. Hun fylder glassene og løfter sit for at skåle.

Eva – Vi er stærkere end som så, ikke også? Vi kommer igennem det her...

Hun bryder ud i gråd.

Emma – Jeg vidste, at du var en ven, men jeg havde virkelig ingen anelse om, at det ville påvirke dig så meget.

Eva tager sig sammen.

Eva – Nå, skål. Det får ikke Patrick tilbage, men vi vil føle os mindre anspændte.

Hun tømmer sit glas i én slurk. Emma beslutter sig for at gøre det samme.

Emma – Wow... Stærk nok til at vække de døde...

Eva – Hvis bare det kunne...

Emma – Hvad er det for noget?

Eva – Det er snaps.

Emma – Åh ja ... Faktisk smager det ikke af noget, vel?

Eva – Næh.

Emma – Men det renser da hele vejen ned...

Eva (*fraværende*) – Ja...

Stilhed.

Emma – Hvordan kunne jeg være så dum...?

Eva – Med hvad?

Emma – Med Patrick! Jeg så det overhovedet ikke komme...

Eva – Han kommer måske tilbage... Måske er det hele bare et mareridt, og lige om lidt vågner vi alle op.

Emma – Kan du huske, du spurgte mig, om jeg vidste, hvem det var?

Eva – Hvem?

Emma – Hende Patrick var utro med!

Eva – Åh ja, og ved du det?

Emma – Det er mere, om jeg ved, hvem DE er.

Eva – Hvad mener du?

Emma – Jeg gættede adgangskoden til hans arbejdscomputer - hans bærbare, og der faldt jeg ved et uheld over hans profil på en datingside...

Eva – En datingside...?

Emma – Scor.dk... Han bedrager mig ikke med én kvinde, Eva, men med hundredvis af dem!

Eva – Hvad?

Emma – Han er fuldstændig sexafhængig, kan jeg godt sige dig. Gamle, unge, tykke, tynde, blondiner, brunetter... Han er bestemt ikke kræsen. Alt i et skørt.

Eva – Er det rigtigt...?

Emma – Du skulle se hans chathistorik... Hold da op... Jeg joker ikke, når jeg siger, at jeg har opdaget en helt ny side af ham. Fordi ... med mig var det altid ret almindeligt ...

Eva – Ja, også med mig ... Jeg mener, med Allan.

Emma – Man skal være forsigtig. Man tror, man kender dem, og så en dag...

Her høres lyden af en elektrisk kniv, eller hækkeklipper, eller motorsav...

Eva – Han trimmer hækken...

Emma – Der skal måske noget grønt i patéen...

Lyden stiger i volumen og intensitet.

Eva – Jeg tror lige, jeg er nødt til at gå hen og kigge... Jeg lader dig selv finde ind på gæsteværelset...

Emma – Selvfølgelig. Bare rolig, jeg kender vejen... Tak igen for alt.

Emma går. Allan vender tilbage.

Allan – Hvor blev hun af?

Eva – Jeg kvalte hende og smed liget i badekarret, indtil vi beslutter, hvad vi skal gøre nu. Vi kan lige så godt slippe af med alle irriterende vidner.

Allan – Gjorde du?

Eva – Selvfølgelig ikke! Hvad er der med dig? Hvad i alverden foregår der? Hvad er al den støj?

Allan – Jeg kunne da ikke efterlade ham midt på køkkengulvet.

Eva – Så hvad gjorde du?

Allan – Jeg proppede ham i fryseren. Indtil vi har besluttet, hvad vi vil gøre med liget.

Eva – Og så bestemte du dig for at lave noget havearbejde? I køkkenet?

Allan – Nej, men... Han kunne ikke være der i ét stykke...

Eva – Åh kære Gud... Jeg kan ikke tro det... Hvordan er vi endt her, Allan? Det var simpelthen dråben! Nu ringer jeg altså til politiet.

Hun tager sin mobil frem.

Allan – Vil du sende mig i fængsel?

Eva – Det er der, kriminelle hører til, ikke?

Allan – Men jeg siger jo hele tiden, at det var et uheld.

Hun ombestemmer sig.

Eva – Er du sikker på, at han er død?

Allan – Mener du, om jeg er sikker på, at han virkelig var død, **før** jeg skar ham i tre stykker med hækkeklipperen?

Eva – Du siger sådan nogle ting, jeg aldrig nogensinde troede, jeg ville høre fra den mand, jeg giftede mig med, Allan.

Allan – Husk hvad vi lovede... I medgang og modgang ... Du skulle have tænkt over det før...

Eva – Før hvad?

Allan – Før du var mig utro med Patrick...

Eva – Er du blevet vanvittig, Allan. Du har brug for hjælp. Du sagde det selv. Det var uagtsomt manddrab. Vi må påberåbe os sindssyge i gerningsøjeblikket.

Eva vil igen ringe til politiet.

Allan – Du må ikke ringe...

Eva – Det er den eneste løsning, tro mig.

Allan – Du vil blive sigtet som medskyldig.

Eva – Hvordan det?

Allan – Hans kone er her, og du har ikke fortalt hende noget.

Eva – Men hvorfor skulle jeg have hjulpet dig med at dræbe ham?

Allan – Fordi han også var dig utro! Du ville have hævn.

Eva – Hvad mener du med, at han var mig utro?

Allan – Jeg hørte jer snakke tidligere. Jeg vidste besked om hans profil på den hjemmeside...

Eva – Så du vidste det hele?

Allan – Du ved, når det kommer til sex, kan mænd godt lide at prale... Måske er de deres koner utro udelukkende for at kunne prale af det over for deres venner.

Eva – Og du fortalte det ikke til mig?

Allan – Hvorfor skulle du vide det? Det ville kun have gjort dig utilpas sammen med Emma...

Eva – Aha, så du ville beskytte mig. Uanset hvad, giver det mig ikke grund til at dræbe Patrick.

Allan – Såh...?

Eva – Hvorfor skulle jeg have dræbt ham?

Allan – Jalousi, selvfølgelig. Ligesom Emma... Du troede, du var den eneste. Du kunne ikke klare tanken om, at du bare var én blandt mange. Og da jeg fortalte dig, at **jeg** ville dræbe ham, tilbød du at hjælpe. Når han var død, ville der ikke være spor af dit sidespring.

Eva – Du må være fuldstændig vanvittig, Allan!

Allan – Det er vi begge to. Lige vanvittige. Jeg kan lige forestille mig overskrifterne: "Ægtepar parterer mandens bedste vens lig og opbevarer det i fryseren, mens de spiser middag med enken i stuen ved siden af".

Eva – Du tænker vel ikke på at fortælle den version af historien til politiet? Bare for at trække mig med ind i det? Det er uhyrligt!

Allan – Jeg behøver ikke at sige noget! Det er det, dommeren vil tænke. Selv hvis jeg påstår, at jeg handlede alene, vil han tro, at jeg prøvede at beskytte dig.

Hun virker usikker.

Eva – Tror du?

Allan – Uanset hvad, så vil det være slutningen på din karriere. Ingen vil ønske deres skilsmisse håndteret af en person, der parterer sine elskere med en hækkeklipper.

Eva – Desværre har du nok en pointe...

Allan – Og glem ikke den del, hvor du bliver nødt til at fortælle dommeren, at du var mig utro helt ufrivilligt.

Eva – Men den del er sand, jeg sværger!

Allan – Ufrivillig utroskab? Du kan jo prøve, om du kan overbevise mig...

Eva – Det var faktisk den weekend, hvor du var i Odense til premieren på "Flykatastrofen". Jeg skulle til Hillerød for at være i retten, men retssagen blev udsat.

Allan – Du kan bare sige rent ud, at du ikke ville være vidne til mit flop ...

Eva – Uanset hvad, skulle vi begge være væk. Så huset ville stå tomt.

Allan – Patrick havde bedt mig om mine nøgler, så han kunne have et sted at tage en af sine elskerinder med hen. Så det var altså dig?

Eva – Selvfølgelig ikke! Jeg kom hjem om natten. Jeg vidste ikke, at du havde ladet ham bruge huset... og vores seng til at kneppe en af sine duller!

Allan – Det er den eneste dobbeltseng i huset... Nå, videre?

Eva – Jeg gik i seng med det samme, efter jeg kom hjem.

Allan – Med Patrick...

Eva – Jeg vidste, at der var nogen i sengen, men jeg troede, det var dig! Jeg tænkte, at du måske besluttede at komme hjem lige efter, stykket sluttede. Jeg vidste jo på forhånd, at det ville floppe, så jeg blev ikke overrasket...

Allan – Tusind tak for tilliden...

Eva – Jeg var meget stille, jeg ville ikke vække dig.

Allan – Men til sidst vågnede din partner alligevel.

Eva – Patricks dulle gik på et tidspunkt i løbet af natten. Og tilsyneladende var han klar til en runde mere.

Allan – Så du blev skiftet ind, er det det? Du kom ind i anden halvleg...

Eva – Han må jo have troet, jeg var hende. Det var først næste morgen, at jeg indså, at han ikke var dig. Selvom jeg syntes, der var noget galt.

Allan – Hvorfor, fordi det var bedre?

Eva – Selvfølgelig ikke... Lad os bare sige, at det var anderledes... Og jeg kunne ikke forstå, hvorfor du insisterede på at kalde mig Alexandra⁶⁹.... Jeg var ikke vant til at det var så ... fantasifuldt...

Allan – Ja ja da, du skal da endelig bare føje spot til skade...

Emma vender tilbage.

Emma – Undskyld... Kan jeg låne en tandbørste? Jeg tog afsted i sådan en fart. Jeg havde ikke lige planlagt...

Allan – Selvfølgelig, husk bare, prøv ikke at hoppe i den forkerte seng i nat... Man ved aldrig...

Emma – Øh, selvfølgelig...

Allan – Jeg lader jer to være alene ... I må have meget at tale om... og sammenligne noter...

Han går.

Emma – Hvad mente han med det?

Eva – Jeg aner det ikke... Faktisk er jeg... (*Eva snøfter.*)

Emma – Hvad?

Eva – Han beskylder mig for at være ham utro.

Emma – Og... passer det?

Eva – Det var... “ufrivillig utroskab”.

Emma – “Ufrivillig utroskab”...? Er det en joke?

Eva – Nej. Det var et uheld.

Emma – Okay...?

Eva – Jeg kom hjem en aften. Der var en mand i min seng. Det er først næste morgen, at jeg indså, at det ikke var min mand.

Emma – Laver du sjov med mig?

Eva – Absolut ikke.

Emma – Eva, der er ingen der vil tro på det der. Bestemt ikke din mand...

Eva – Du har ret. Det er fuldstændig urealistisk.

Emma – Det er ellers en skam. Kan du forestille dig det? Skyldfri nydelse.

Eva – Og uden konsekvenser...

Emma – At være utro uden at vide det, er ikke rigtigt utroskab. *(De bryder begge ud i nervøs latter, men Emma stopper brat.)* Men... hvis Patrick nogensinde fortalte mig så dum en historie, ... hvis han virkelig ville tage mig for sådan en idiot ...

Eva – Ja, selvfølgelig, men ... Tror du ikke, at det med at være i et parforhold betyder ... at man skal være i stand til at tilgive den anden person?

Emma – Tilgive? Jeg ville slå ham ihjel, tro mig.

Eva – Sådan billedligt talt, forestiller jeg mig.

Emma – Har du aldrig ønsket at dræbe nogen? Hvis Allan for eksempel var dig utro, kunne du så slå ham ihjel?

Eva – Hvorfor? Ved du noget, jeg ikke ved?

Emma – Nej, nej, selvfølgelig ikke ...

Eva – Og ... du har aldrig været Patrick utro?

Emma – Nej ... Tja ... Det afhænger af, hvad du mener med at være utro.

Eva – Er det rigtigt?

Emma – Jeg mener, teknisk set ...

Eva – Jeg forstår ... “Tæller blowjobs, den slags... ”?

Allan vender tilbage.

Allan – Det varer kun et par minutter. Så er retten sat.

Eva – Retten? Vil du indrømme det hele ...?

Allan – Nej, jeg mente, retten er klar til servering ...

Emma – Åh, det er rigtigt... vildsvinepatéen...

Eva – Jeg går lige ud og frisker mig op...

Eva går. Akavet tavshed.

Emma – Du har ikke fortalt hende det?

Allan – Hvad har jeg ikke fortalt hende?

Emma – Vores lille “svipser”, nytårsaften.

Allan – Selvfølgelig ikke! Hvorfor spørger du?

Emma – Jeg ved det ikke... Hun opfører sig mærkeligt...

Allan – Det er ikke derfor, bare rolig.

Emma – Nej, men vi har aldrig fået talt om det... Jeg var lidt fuld. Det var du også... Det betød ikke noget, vel? Det var bare... et uheld.

Allan – Åh, ikke også dig ... Hvad det er med jer to og jeres uheld...

Emma – Undskyld, at jeg nævnte det...

Allan – Bare rolig, det er allerede glemt...

Eva vender tilbage.

Eva – Nå, lad os få svinet på bordet.

Dørklokken ringer.

Allan – Hvem kan det være...?

Eva – Politiet?

Emma, forvirret over deres mærkelige opførsel, ser bekymret på dem.

Allan – Jeg lukker op... Hvis jeg ikke er tilbage om fem minutter, så ring til min advokat...

Eva kaster et betydningsfuldt blik på Emma for at berolige hende.

Eva – Det er bare en indforstået joke.

Emma – Okay...

Eva – Kan du lide vildsvinepâté?

Emma – Ja, det ...

Allan vender tilbage med en pakke.

Allan – Det var sushi-buddet.

Eva – Nå ja, det havde jeg da fuldstændig glemt.

Emma – Har I også bestilt sushi?

Akavet tavshed.

Black out.

Akt 2

Emma – Din paté er virkelig fremragende, Allan. Bravo.

Allan – Tak... Jeg undskylder for det blyhagl, der næsten knækkede din tand. Det er lige meget, hvor omhyggeligt du piller dem ud, der er altid et par stykker tilbage.

Emma – Det er ikke så nemt at fjerne alle spor af en forbrydelse, vel? Jeg anede ikke, at du var jæger...

Eva – Det vidste jeg heller ikke, faktisk...

Allan – Nå, nu om dage er det ikke noget, man praler af.

Emma – Så du dræbte virkelig selv det her stakkels dyr?

Allan – Åh, du ved, jeg er kun lige begyndt... Og det har ikke altid så stor effekt, når jeg fyrer den af.

Emma – Nej, det er rigtig nok ...

Allan – Nej, jeg mener, jeg er bare ikke nogen god skytte.

Emma – Men et vildsvin, det er et ret stort dyr. Der behøver man vel ikke ligefrem være skarpskytte?

Allan – Lad os sige, at det var mere som... et uheld.

Emma – Et uheld? Nå, der kan man bare se...

Allan – Jeg var på vej tilbage fra en jagttur, hvor jeg ikke skød noget... sammen med Patrick, faktisk. Og på vej tilbage løb det her vildsvin over vejen, lige ind under bilen.

Emma – Måske var det et selvmordstruet vildsvin. Han ville afslutte sit miserable svineliv.

Allan – Ja, måske...

Emma – Du får da virkelig luft for nogle lyster ...

Allan – Undskyld?

Emma – Nej, jeg mener bare, du bruger meget tid udenfor, får frisk luft... jager, spiller golf...

Eva – Spiller du nu også golf?

Allan – Ja, jeg er begyndt at spille igen... lidt...

Emma – Og... spiller du rent faktisk med Patrick, eller er du bare hans alibi, til når han boltrer sig med sine sidespring?

Allan – Nej, nej, vi spiller virkelig golf sammen, det lover jeg. Han er faktisk rigtig god...

Emma – Ja... Og ud fra hvad han fortæller mig, er de 18 huller i Rungsted hele turen værd... Og der er også et hotel deroppe, ikke?

Eva – Du skulle tage mig med en af dagene, Allan. Jeg ville også elske at prøve lidt golf.

Emma – Og du bliver nødt til at give mig den patéopskrift. Åh nej, det er rigtigt... det er også en hemmelighed.

Akavet tavshed.

Eva – Vil nogen have mere?

Emma – Nej tak... jeg har fået nok, jeg skal fordøje

Allan – Hvis du lige vil hvile dig lidt, så er det fint med os.

Emma – Med alt det, der er sket, tror jeg ikke, jeg vil kunne sove i et stykke tid ... men det er dejligt at vide, at man i disse forfærdelige tider kan regne med sine "venner".

Eva – Bare lad som om du er hjemme, Emma!

Allan – Er der nogen, der vil have dessert?

Eva – Vi har Kæmpe eskimoer i fryseren...

Emma – Tak, jeg skal ikke have mere... Jeg går ud og vasker mine hænder, hvis jeg må...

Hun rejser sig.

Allan – Brug badeværelset, køkkenet er ret rodet...

Hun går. Allan forsyner sig med endnu en portion.

Eva – Dejligt at se, at du tager det så let ... Jeg kan se, at det ikke har ødelagt din appetit...

Allan – At sulte mig selv ihjel ville jo ikke ændre noget.

Eva – Hvorfor fortalte du hende, at du var jæger?

Allan – Det ved jeg ikke... Det røg bare ud af mig. Jeg var nødt til at finde på noget for at forhindre hende i at gå ud i køkkenet.

Eva – Og hvad med den paté? Hvad er den lavet af? Eller er det bedre, hvis jeg ikke spørger...?

Allan – Nej, nej... Det er virkelig vildsvinekød... Økologisk vildsvinekød fra fritgående svin...

Eva – Vi bliver også nødt til at tale om denne her golf-ting senere, for det lyder lidt mistænkeligt i mine ører...

Allan – Selvfølgelig, jeg har ingenting at skjule...

Eva – Bortset fra et lig... Så nu spørger jeg dig en gang til: Er det hele bare en joke? For hvis det er, er det virkelig smagløst. Må jeg minde dig om, at enken er lige inde ved siden af.

Allan – Gå selv ud og tjek i fryseren, hvis du vil. Men jeg advarer dig: det er ikke noget kønt syn.

Eva – Du har ret. Jeg vil ikke se det, jeg vil slet ikke vide noget om det.

Allan – Du vil kunne sige, at du hverken så eller hørte noget... Vi taler jo ikke om frosne babyer, der er proppet ind mellem stakke af hakkebøffer. Det her er en 180 cm høj mand, delt i tre 60 cm lange stykker ...

Eva – Uh, du er et monster... Usømmelig omgang med lig, ved du, hvad det giver dig? Vil du have, at jeg skal tilbringe de bedste år af mit liv i fængsel?

Allan – Vi har krammet på hinanden, Eva. Hvis jeg falder, falder du. Du er nødt til at hjælpe mig!

Emma vender tilbage.

Emma – Jeg ringer til ham!

Eva – Det synes jeg ikke, er en god idé.

Emma – Jeg bliver nødt til at bryde med ham på et tidspunkt!

Eva – Er du sikker på, at du ikke vil tænke over det lidt længere?

Emma – Jeg har tænkt det hele igennem. Jeg vil aldrig tilgive ham for det, han gjorde mod mig.

Allan – Jo, men du kan vente til i morgen med at sige det til ham, ikke?

Emma – Hvis jeg ikke kommer hjem i aften, vil han undre sig over, hvad der er sket. Han ringer måske endda til politiet.

Eva – Åh ja, i så fald... så skulle du måske fortælle ham det.

Allan – I betragtning af den tilstand, han er i, tror jeg ikke, han vil ringe til politiet, men jo...

Emma – Den tilstand, han er i?

Allan – Jeg mener... Han har måske allerede mistanke om, at du ved det, og føler sig utilpas ved situationen.

Eva – Synes du ikke, det ville være bedre, hvis du tog hjem og fik sovet på det?

Emma (ophidset) – Jeg vil aldrig kunne sove under samme tag som det røvhul igen.

Eva – Tror du, du er i den rette sindstilstand til at tale med ham nu?

Emma – Hør her, jeg vil ikke diskutere med ham, hvordan vi får solgt huset, eller hvem der skal have forældremyndigheden over hunden. Jeg vil bare fortælle ham, at han skal kontakte min advokat. Altså dig.

Allan – Åh, så du skal ordne deres skilsmisse?

Eva – Jeg ved ikke... Men ja... Emma spurgte mig...

Allan – Okay... Hvis du insisterer på at ringe til ham nu... vil du så ikke være alene?

Eva – Hvis du vil, kan du ringe til ham fra...

Allan – Ikke fra køkkenet!

Emma – I behøver ikke at gå, jeg vil faktisk gerne have, at I bliver.

Hun ringer til Patrick på sin mobil. Vi hører en telefon ringe i værelset ved siden af.

Emma – Det er mærkeligt, det lyder som om, det ringer ved siden af...

Allan – Det er nok min.

Emma – Skal du ikke tage den?

Allan – Jo, jo, selvfølgelig...

Han går, Eva giver ham et forvirret blik.

Emma – Han tager ikke telefonen...

Eva – Det kommer ikke bag på mig.

Emma – Hvorfor siger du det?

Eva – Hvis han ser, at det er dig der ringer, og hvis han ved, hvorfor du ringer til ham, så... så tager han nok ikke telefonen.

Emma – Det er ham... (*Giver Patrick ren besked, ophidset*) Patrick? Jeg ved alt. Hvad mener du? Åh, helt ærligt, lad være med at lade som om du ikke ved, hvad jeg taler om. Ja, dit 18. hul, det er rigtigt. Hvad er det nu lige dit brugernavn er på scor.dk? Nåh ja, Patrick327. Jeg har svært ved at tro, at der skulle være 326 andre røvhuller med det samme taberfornavn. Din lort! Er det alt, hvad du har at sige? Dit lille røvhul. Det er slut, Patrick327. Næste gang du vil tale med mig, så tal med min advokat. Og gæt engang? Du kender hende allerede, det er Eva. Ja, Eva! Det er rigtigt, Allans kone, din bedste ven. Den så du ikke lige komme, hvad? Hav en rigtig god aften, din lort! (*Hun lægger sin mobil væk.*) Okay, så er det gjort. Jeg har det meget bedre nu, hvor jeg har fået det hele ud ...

Eva er forfærdet.

Eva – Hvem var det?

Emma – Hvad mener du med, “hvem var det”? Ham! Hvem tror du?

Eva – Patrick? Hvad sagde han?

Emma – Ikke særlig meget, faktisk. Hvad skulle han sige? Men han lød lidt mærkelig. (*Hun tager sig til hovedet.*) Åh, jeg er nødt til at tage en Panodil ... Jeg kan mærke, jeg er ved at få hovedpine ... Må jeg tage et glas vand ... fra badeværelset?

Eva – Selvfølgelig.

Emma – Det svin ...

Emma går. Allan vender tilbage.

Allan – Er du okay? Hvad skete der?

Eva – Du tror vist, du er skidesjov, hvad? Hvad er det, du prøver på?

Allan – Hvad?

Eva – Emma. Hun talte lige med Patrick i telefonen.

Allan – Det var mig.

Eva – Hvad?

Allan – Patricks mobil! Den var i hans lomme, så selvfølgelig er den der stadig nu ... Jeg tog telefonen, da hun ringede, for at undgå at vække mistanke...

Eva – Hvad gjorde du? Så det er derfor, hun sagde, at han havde en mærkelig stemme.

Allan – Jeg gjorde, som de gør i fjernsynet. Jeg dækkede mikrofonen med et lommelørklæde.

Eva – Du er så langt ude...

Allan – Men nu har vi et alibi. Jeg kan jo ikke have dræbt ham for en time siden, hvis hun lige har talt med ham i telefonen.

Eva – Medmindre politiet beslutter sig for at spore mobilens placering og finder ud af, at signalet kom fra vores køkken.

Allan – Tror du, de vil se så nøje efter?

Eva – Hvad tror du selv?

Stilhed. Allan lader som om, han er på nippet til at græde.

Allan – Hvis du vidste, hvor ked jeg er af det... Hvis bare jeg kunne skrue tiden tilbage, bare en time...

Eva – Slog du ham virkelig ihjel, fordi han ikke kunne lide dit skuespil?

Lille pause.

Allan – Ja... Blandt andet...

Eva – Hvad ellers?

Et kort øjeblik.

Allan – Han fortalte mig, at han havde været i seng med dig.

Eva – Nå sådan... Hvorfor fortalte du mig det ikke før?

Allan – Jeg ville se, om du ville fortælle mig det først...

Eva – Så du troede heller ikke på det, da han fortalte, at det var et uheld.

Allan – Han fortalte mig ikke, at det var et uheld. Det er problemet...

Eva – Det røvhul... Jeg slår ham fandme ihjel!

Allan – Det har jeg allerede gjort... Jeg beder dig bare om at hjælpe mig med at slippe af med liget. Hvis du elsker mig... Elsker du mig?

Eva – Selvfølgelig elsker jeg dig. Det ved du da godt?

Allan – Ja, det ved jeg godt.

Eva – Hvad så med ...? Tror du på mig, når jeg siger, at jeg kun gik i seng med ham ved en fejltagelse?

Allan – Jeg prøver virkelig... Du må give mig ret i, at det er lidt svært...

Eva – Hvad kan jeg gøre for at bevise, hvor meget jeg elsker dig...

Allan – Du har allerede gjort nok. Men du har ret, der er nok ingen chance for, at jeg undgår at komme i fængsel. Men jeg vil ikke være grunden til, at du går ned sammen med mig. Jeg ringer selv til politiet.

Eva – Nej, vent!

Allan – Hvad?

Eva – Jeg vil ikke have, at du skal i fængsel i årevis.

Allan – Så hvad gør vi?

Eva – Jeg hjælper dig med at slippe af med Patrick...

Allan – Men hvordan gør vi det?

Eva – Som advokat har jeg haft mange klienter, der har delt deres "små tricks og hemmeligheder" med mig gennem årene. Inklusive et par idiotsikre måder at få et lig på 1 meter og 80 gennem afløbet på et badekar efter en nat i syrebad.

Allan – Ah, javel ja...

Eva – Men først skal vi skaffe hende af vejen.

Allan – Skaffe hende af vejen?

Eva – Vi kan ikke have hende til at rende rundt her længere!

Allan – Puh, du skræmte mig...

Emma vender tilbage. De stirrer på hende.

Emma – Hvordan er det I ser ud? Er der problemer?

Eva – Nej, nej, selvfølgelig ikke.

Emma – Jeg prøvede at lægge mig lidt, men jeg kan ikke sove.

Allan – Hvad med, at vi åbner en flaske med noget stærkt for at tage toppen af det?

Emma – Jeg ved ikke, om det går, jeg har lige taget nogle piller... Jeg tror ikke, det er så godt at blande.

Eva – Kom nu, en lille drink efter aftensmaden har aldrig skadet nogen.

Emma – Ja, ved du hvad, hvorfor ikke? Det vil hjælpe med at fordøje patéen... Velsmagende, men lidt tungt, ikke?

Eva hælder tre glas op og putter diskret en pille i et af dem.

Allan – Åh, du går efter den hjemmebrændte igen, godt valg...

Emma – Snaps ...

Eva – En specialitet fra Vendsyssel.

Allan – Eva har en onkel der. Han er præst. Han laver det om natten. Han har sit eget hjemmebrænderi nede i kirkens krypt.

Emma, fraværende, lytter ikke rigtig.

Emma – Jeg gad vide, hvor han kunne have mødt sine elskerinder.

Allan – Der er masser af hoteller overalt.

Emma – Han var så nærig. Så jeg tvivler. Faktisk er jeg sikker på, at han kun brugte den hjemmeside, så han ikke skulle betale for prostituerede. For tro mig, jeg så billederne af hans damer, og det var tydeligt, at han ikke gik efter deres udseende...

Eva – Tak...

Allan – Hvorfor taler du om ham i datid?

Emma – Hvad?

Eva – Ja, du sagde: han var så nærig.

Emma – Fordi han er død for mig.

Eva – Helt ærligt, det må du ikke sige...

Emma – Måske havde han en ven, der lod ham bruge sin lejlighed... Mænd er hurtige til at dække over hinanden i de tilfælde, ikke også? Ja, det gælder selvfølgelig ikke dig, Allan...

Allan tømmer sit glas.

Allan – Så, hold nu op med at spekulere på det... Tag en drink mere i stedet.

Emma – Jeg ved ikke, hvad der sker... For et øjeblik siden kunne jeg ikke sove, men nu kan jeg nærmest ikke holde mig oprejst. (*Hun gaber*) Jeg tror, jeg går ind og lægger mig ...

Hun falder om.

Allan – Det ser ud til, at Panodilerne endelig har virket...

Eva – Det er nok nærmere den sovepille, jeg puttede i hendes drink.

Allan – Det gjorde du vel ikke...?

Eva – Nu har vi al den tid, vi har brug for til at slippe af med liget.

Allan – Hendes?

Eva – Nej, Patricks! Hjælp mig med at bære hende ind i gæsteværelset. Hun skal sove til i morgen tidlig, og når hun vågner, vil hun officielt være enke.

Allan – Og så har vi endda skånet hende for komplikationerne ved en grim skilsmisse.

Eva – I virkeligheden gør vi hende en tjeneste.

De slæber hende ved fødderne bag scenen og vender straks tilbage.

Allan – Og hvad gør vi med Patrick?

Eva – Et badekar med syre vil tage for lang tid.

Allan – Især hvis Emma vil i bad i morgen tidlig...

Eva – Du har ret...

Allan – Vi pakker Patrick ned i tre skraldeposer. Og så tager vi ham med en tur i skoven...

Eva – Eller en zoologisk have. Det så jeg engang i en film... Vi smider ham ind til løverne, og så er den ged barberet.

Allan – Hvordan vil du have, at vi kommer forbi vagten i Zoo med tre store skraldeposer?

Eva – Vi kunne tage ham med derind om natten?

Allan – Nej, Hareskoven er sikkert også fin til formålet. Jeg har en skovl i skuret udenfor.

Eva – Og... Skal jeg hjælpe dig med Patrick?

Allan – Jeg har allerede gjort det meste af det, så jeg gør det færdigt. Det er bare for kaotisk...

Eva – Som du vil...

Han går.

Eva – Jeg håber ikke, jeg begår en fejl... Nå... det er for sent nu. Én til det andet ben...

Hun hælder et glas mere op og drikker det. Hendes mobil ringer.

Eva – Hallo... (*Forbløffet*) Patrick? Hvis det her er en joke, er det virkelig ikke sjovt. Er det dig, Allan? ... Undskyld Patrick, er det virkelig dig? Nej, nej, selvfølgelig er jeg ikke overrasket, men... Jo, faktisk lidt... Åh, du glemte din mobil her. Ja, han har fortalt mig om jeres... diskussion. Men hvorfor skulle du absolut også fortælle ham det? Nå, nu er det sagt... Han måtte jo have det at vide på et eller andet tidspunkt... Okay, det siger jeg til ham... Okay. Tak fordi du ringede. Forresten, har du talt med Emma? Ja, jeg tror, hun måske har mistanke om noget. Ja, noget i den stil... Okay, hej igen, Patrick... (*Hun lægger på*) Skiderik... Han fik mig virkelig til at hoppe på den.

Allan vender tilbage med svulmende skraldeposer.

Eva (*uden at røbe, at hun ved Patrick lever*) – Så, er det det? Er det overstået?

Allan – Ja. Det tog mig længere tid end jeg troede, de frosne stykker var begyndt at klæbe til siderne af fryseren... Jeg var nødt til at bruge en isskraber...

Eva – Stakkels Patrick... Jeg har alle mulige følelser ved at se ham sådan, pakket ind som genbrugsaffald...

Allan – Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig. Det her er et utroligt bevis på din kærlighed.

Eva – Betyder det, at jeg er tilgivet for det her ufrivillige sidespring?

Allan – Selvfølgelig... Du har vist mig, hvor meget du elsker mig.

Eva – Og jeg tilgiver dig for at have anbragt vores bedste ven i min seng uden at fortælle mig det, okay?

Allan – Der er to poser mere.

Eva – Jeg kommer med og hjælper dig...

Allan – Er du sikker?

Eva – I medgang og modgang... husker du det?

De går. Emma kommer ind i trance.

Emma – Er der nogen her? Hvor lagde jeg min telefon?

Hun kigger nysgerrigt på skraldeposerne. Hun leder efter sin mobil, løfter en pude på sofaen og finder den blodige skjorte med manchetknapper... Nysgerrigt kommer hun langsomt ud af sin døsighed. Hun åbner en af skraldeposerne og lukker den med det samme, forfærdet... De to andre ankommer med to poser mere.

Allan – Emma, hvad laver du her?

Eva – Jeg troede, du sov?

Emma – Nej... Jeg mener, ja... Jeg kom bare for at lede efter min mobil...

Allan – Vi var lige ved at køre skraldet ud...

Emma – Jeg går tilbage i seng. I skal ikke bekymre jer om mig...

Hun går, synligt bange.

Allan – Tror du, hun fattede mistanke?

Eva – Måske skulle vi også gøre det af med hende?

Allan – Jeg vidste ikke, du var klar til at slå ihjel for mig. Jeg bliver næsten bange...

Eva (*opstemt*) – Kender du ikke den der Lars Lilholt-sang? (*Synger*) Kald det kærlighed! Kald det lige, hvad du vil. Der findes ingen ord, ingen ord, der helt slår til. Så kald det lige, hvad du vil.

Allan (*afbryder, bekymret*) – Hør her, jeg er nødt til at fortælle dig noget...

Eva – Stakkels Patrick... Han var jo vores ven. Jeg vil gerne sige et sidste farvel. Hvilken pose er hovedet i?

Allan – Det ville jeg ikke gøre, hvis jeg var dig...

Eva – Der er vist noget vi er nødt til at snakke om, tror du ikke...?

Allan – Okay, okay! Det er ikke Patrick i skraldeposerne.

Eva – Hvad mener du med, ikke Patrick? Har du slået en anden ihjel?

Allan – Nej, jeg mener, jeg har ikke dræbt nogen... som helst. Hvordan kunne du overhovedet tro på sådan noget?

Eva – Jeg ved ikke længere, hvad jeg tør tro på ... (*Hun åbner en af poserne, og hun stivner.*) Nej ... Det her er forfærdeligt ... Så du slog alligevel én ihjel?

Allan – Selvfølgelig ikke! Jeg mener jo, men ...

Eva – Hvad er det så, jeg kigger på?

Allan – Vildsvinet ...

Eva – Vildsvinet? Men Allan, du er jo ikke jæger ... Eller er det endnu en ting, du har holdt skjult for mig?

Allan – Jeg går ikke på jagt, bare rolig. Men historien om vildsvinet, den er sand.

Eva – Jeg ville elske at høre hele historien.

Allan – Jeg var faktisk sammen med Patrick. Vi var lige blevet færdige med at spille golf.

Eva – Åh ja, golf, det glemte jeg lige ... Lad mig gætte, et sted mellem det syttende og det attende hul dræbte du et vildsvin med en golfbold?

Allan – Vi var på vej hjem. Vi kørte hjem ad Helsingør-motorvejen, og så ramte vi et vildsvin. Vi var tæt på at dø, at du ved det. For hvis man rammer et dyr på 100 kilo med 100 kilometer i timen, så får bilen virkelig nogle ordentlige buler, selv når man kører i en stor firehjulstrækker.

Eva – Ja, det kan du godt bilde mig ind...

Allan – Vi endte i grøften... Patrick fik en mild hjernerystelse.

Eva – Og så?

Allan – Ja, svinet var jo stadig i live, så jeg besluttede at køre til dyrlægen.

Eva – Med Patrick?

Allan – Vildsvinet! Vi lagde det i bagagerummet. Men da vi kom frem, var svinet død af sine skader.

Eva – Hvem?

Allan – Vildsvinet!

Eva – Åh, ja...

Allan – Det var jo allerede i bilen, og vi vidste ikke, hvad vi skulle gøre med det. Så var det, at Patrick fik ideen med at lave det til fars...

Eva – En god idé... Men hvorfor alt det her rod?

Allan – Mens vi stod og skar kødet op, tilstod Patrick, at han havde været i seng med dig...

Eva – Noget må tydeligvis have inspireret ham, mens han slagtede det svin... Og hvad fortalte han så? For i modsætning til mig vidste han jo godt, at han lå i sin bedste vens seng.

Allan – Ja, det var derfor, han følte sig skyldig. Det tyngede hans samvittighed.

Eva – Hans samvittighed? Patrick?

Allan – Du har ret. Når jeg tænker efter, tror jeg, han måske bare ville ydmyge mig... Han gemte sig hele tiden bag det faktum, at det var ufrivillig utroskab... ligesom du siger.

Eva – Og så?

Allan – Til sidst indrømmede han, at han vidste præcis, hvad han gjorde... og at det gjorde du højst sandsynligt også ...

Eva – Den idiot... Jeg sværger, at...

Allan – Under alle omstændigheder kom vi op at slås.

Eva – Så blodet på skjorten ...

Allan – Nej, det er fra vildsvinet, da vi puttede det i bagagerummet...

Eva – Aha...

Allan – Men så blev vi gode venner igen. Jeg gav ham en af mine skjorter, og så gik han. ... Og da du så kom hjem, var jeg vred på dig. Fordi du ikke havde fortalt mig det. Jeg følte mig forrådt. Bedraget.

Eva – Undskyld. Men jeg sværger, at jeg ikke vidste, at han...

Allan – Det var dér, jeg fik en idé. Den dukkede bare op i mit hoved. Jeg fandt en opskrift i Alt for damerne.

Eva – Alt for damerne?

Allan – Ja, til patéen. Og for at hævne mig på dig, sagde jeg, at jeg havde slået ham ihjel. For at se, hvordan du ville reagere. Og så førte det ene til det andet...

Man hører en politisirene. Eva ser skjorten stikke ud af en af skraldeposerne.

Eva – Emma... Hun så poserne og skjorten... Hun må have ringet til politiet...

Emma kommer ind med en stor kniv i hånden.

Emma – Kom ikke i nærheden af mig, I er et par sindssyge...

Eva – Rolig nu, vi kan forklare det hele. Det var bare en dum joke...

Allan – Det er okay, det er ikke Patrick i skraldeposerne.

Emma – Rør dig ikke, ellers skyder jeg!

Allan – Det er en kniv...

Eva – Lad mig åbne en pose, se, du kan selv se.

Hun viser hende indholdet af en af skraldeposerne.

Emma – Åh Gud, hvad er det?

Allan – Det er et vildsvin! Se! Alt det hår.

Emma – Patrick havde også en masse hår!

Eva – Ikke så meget...

Emma – Hvordan skulle du kunne vide det?

En stemme udefra – Det er politiet!

Allan – Du ringede til dem, det er bedst, hvis du taler med dem.

Emma – Okay...

Emma går.

Allan – Jeg er ked af, jeg var så dum. Men jeg følte mig bedraget...

Eva – Det er min skyld... Jeg burde have fortalt dig det lige efter, det skete. Men jeg troede ikke, du ville tro på mig, ...

Allan – Vi var lige tåbelige, begge to.

Eva – Der kan man se, at det aldrig er en god løsning at feje ting ind under gulvtæppet... Det kommer altid tilbage og rammer én lige i ansigtet...

Allan – Det er rigtigt. Derfor burde du også fortælle hende det.

Eva – Hvem?

Allan – Emma! Om Patrick.

Eva – Det gør ingen forskel, han er hende utro med alt, der bevæger sig.

Allan – Ja, men du er hendes bedste ven...

Emma vender tilbage.

Emma – Alt er okay, de er væk. Jeg beklager, jeg ved ikke, hvad der gik af mig.

Eva – Vi er allesammen lidt forvirrede i aften...

Allan – Jeg lader jer være alene, jeg tror, I har noget at snakke om...

Allan går.

Emma – Hvad mener han?

Et kort øjeblik. Eva tager mod til sig.

Eva – Jeg har været i seng med Patrick.

Emma – Hvad?

Eva – Jeg sværger, det var... et uheld.

Emma – Så den historie du fortalte mig tidligere, det var dig... og Patrick?

Eva – Jeg har længe villet fortælle dig det, men jeg vidste ikke hvordan.

Emma – Men hvordan er det overhovedet muligt?

Eva – Allan, den idiot, han lod ham bruge vores dobbeltseng til sine stævnemøder...

Emma – Ja, det giver mening... Og jeg vil ikke vide mere... Du er jo min bedste ven, ikke?

Eva – Tak, Emma.

Emma – Vi laver allesammen fejl, især når vi har drukket for meget.

Eva – Jeg var fuldstændig ædru.

Emma – Ja, men det er ikke pointen. Det er Patrick, der er den skyldige her. Godt, han ikke er i mit synsfelt lige nu, jeg kunne faktisk slå ham ihjel!

Eva – Rolig nu, man slår ikke bare lige nogen ihjel... Men hvis du har brug for en advokat, er jeg parat... Til din skilsmisse, altså...

Emma – Tak... Okay, jeg tror jeg hellere må gå. I må også have ting at tale om ... Jeg overnatter hos min mor. Jeg fortæller hende bare, at jeg har låst mig selv ude.

Eva – Pas på dig selv ... I morgen er en ny dag ... For os alle ...

Emma går. Allan vender tilbage. De sidder i sofaen og tier et stykke tid.

Allan – Var det virkelig et uheld?

Eva – Lad os sige ... frivilligt ufrivilligt, så.

Allan – Okay, jeg lader som om, jeg tror på dig.

De omfavner hinanden.

Eva – På den positive side fik min sexlyst lidt af et boost ...

Allan – Ja, det bemærkede jeg. Jeg tænkte også på, hvad det kom af.

Eva – Vi burde gøre det lidt oftere.

Allan – Gøre hvad? Arrangere flere blind dates i vores dobbeltseng ...?

Eva – Har du flere venner, der låner vores lejlighed til deres affærer?

Allan – Jeg tænkte lige omvendt. Du må have nogle veninder, der bedrager deres mænd og mangler et sted at mødes med deres elskere... Jeg er én bagud ... Ja, ikke at jeg ligefrem holder regnskab...

Eva – Beklaget, alle mine veninder er trofaste...

Allan – Det har jeg lidt svært ved at tro, men det snakker vi om en anden gang. Jeg må indrømme, at idéen faktisk er lidt ophidsende...

De kysser.

Black out.

Jean-Pierre Martinez

Jean-Pierre Martinez er en fransk dramatiker af spansk oprindelse, hvis ukonventionelle karrierevej har formet hans unikke kunstneriske stemme. Med en omfattende akademisk baggrund har han opnået grader i økonomi og markedsføring (*Sciences Po*), spansk og engelsk litteratur (*Sorbonne*), lingvistik og semiologi (*École des Hautes Études en Sciences Sociales*), samt manuskriptskrivning (*Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle*).

Hans alsidige karriere omfatter blandt andet at spille trommer i rockbands, arbejde som semiolog i reklamebranchen, skrive tv-manuskripter, undervise i fransk på et universitet i Texas og lede manuskriptværksteder i Paris.

I dag bliver hans skuespil opført på fem kontinenter. Som en stærk fortaler for dramatikers uafhængighed tog Martinez en modig beslutning om at gøre alle sine skuespil frit tilgængelige for teatergrupper via sin hjemmeside. Hans værker, der er oversat til mere end tyve sprog, har nået et globalt publikum, inklusive fremvoksende teatergrupper og områder, hvor teater bruges som et redskab til social forandring. Hans skuespil bliver nu også studeret på skoler og universiteter i Frankrig og internationalt, hvilket yderligere bekræfter hans indflydelse.

Gennem de 114 teaterstykker, han har skrevet til dato, skaber Jean-Pierre Martinez et særegent og fascinerende univers. Han mestrer genrekrydsning og bliver ofte sammenlignet med ikoniske franske komedieforfattere som *Feydeau* og *Courteline*, mens hans stil også bærer præg af *Ionescos* absurdisme. Selvom hans skuespil er forankret i hverdagen, glider de ofte over i det surrealistiske eller fantastiske og bliver levendegjort gennem naturlige og slagkraftige dialoger.

Martinez' ekspertise inden for narratologi og manuskriptskrivning afspejles i hans velstrukturerede plots, der er fyldt med uventede drejninger. Hans værker indeholder ofte en skarp social kommentar, hvor karikatur og parodi skildrer karakterer, der både er ofre for samfundets normer og medskyldige i at opretholde dem. Denne dobbelttydighed afspejler *Molières* satiriske ånd, hvor en skarp kritik kombineres med dyb menneskelighed.

For Jean-Pierre Martinez er teater mere end blot underholdning—det er et rum for refleksion og handling. Komeden bliver et stærkt redskab til at forsvare universelle værdier som frihed, lighed og retfærdighed. Bag humoren konfronterer hans skuespil brændende spørgsmål såsom sekularismens forsvar, demokratiets trusler, populismens fremmarch, genopblussen af ekstreme ideologier og de økologiske udfordringer, menneskeheden står overfor.

Gennem sin brug af humor og metateater udforsker Martinez skuespillernes, publikums og teatrets roller. Denne tilgang tilføjer en dybde til hans værker, der sikrer, at de appellerer til et bredt publikum, samtidig med at de forbliver lettilgængelige. Hans engagement i at skabe tankevækkende, men samtidig underholdende skuespil understreger teatrets fortsatte relevans i det moderne samfund.

Jean-Pierre Martinez' vision for teater er uforbeholdent folkelig i den fineste forstand: engagerende uden at være forenklet, respektløst uden at være vulgært, og socialt engageret uden at være belærende. Hans værker fortsætter med at inspirere og underholde publikum over hele verden.

Denne tekst er beskyttet af lovgivningen om ophavsret. Kriminel krænkelse af ophavsretten vil blive undersøgt og kan medføre en maksimal straf på op til 3 års fængsel samt en bøde på 300.000 EUR.

Alle skuespil af Jean-Pierre Martinez kan downloades gratis fra hans hjemmesider. Dog kræves der forudgående tilladelse fra forfatteren til enhver offentlig opførelse, uanset om den udføres af professionelle eller amatørgrupper.

For at kontakte Jean-Pierre Martinez
og anmode om tilladelse til at opføre et af hans værker:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Oktober 2025

© La Comédiathèque

Skuespil tilgængeligt for gratis download